

...a szakszervezeti ifjúsági tagozatról...

(Folytatás az 1. oldalról.)

egy értékrendet képviselve, érdekvédelmi munkáját úgy kell kialakítani, hogy szelektáljon, ne foglalkozzon olyannal, ami tipikusan szakszervezeti feladat. Nincs szembenállás a két szervezet között, s ne gondolja senki azt sem, hogy most a dolgozó KISZ-t át tesszük, hadd „ketyegjen” ott tovább. Ilyenről szó sincs, nem is lehet, hisz ez az egyetempolitikai kérdésekben a legeredményesebb, leghatékonyabban működő szervezet a fiatalok számára. Ok képviselik ennek a korosztálynak, a fiataloktatónak, dolgozóknak az érdekeit a legjobban, ez a forma ad nekik legnagyobb mozgásteret, s olyan érezhető eredményeket tudnak maguk mögött, mint a lakás-, a jutalom-, a bérpolitika, s nem utolsósorban kezdeményezők tudtak lenni az oktatási hallgatói véleményezésében is. Ha azt mondanánk, tegyük át őket a szakszervezetbe, akkor ez az érdekvédelmet biztosan nem tud ilyen jól funkcionálni.

Nekünk nem az a célunk, hogy az „öregedő” tagoktól megszabaduljunk, hanem az, hogy a szakszervezetben is jelenjen meg egyetemi szinten az ifjúság érdeke. De ez nem csak a tisztségviselők, vezetők fiatalításában nyilvánul meg, ne csak a tanszéki szinten méretesen meg a fiatal oktatók, dolgozók érdeke. Legyenek más csatornák is, foglalmazzon meg máshol is az ifjúság véleménye szakszervezeti kérdésekben, s jelenjen ez meg külön érdekként a szakszervezetekben országos szinten is.

— Ez azt jelenti, hogy ezentúl az ifjúság érdekeit két szervezet fogja képviselni?

— A KISZ politikai szervezetként a réteggel foglalkozik, az egyéni érdekvédelmi szakszervezeti feladat. Mi már beszélünk ezekről a dolgokról, melyek azok az ügyek, amelyek rétegelentétként,

konfliktusként jelentkezhetnek, hol az a pont, amelyen a mi érdekvédelmünk jobb, mi az, ami a szakszervezetben jobban érvényesül. Durva egyszerűsítés lenne, ha azt mondanánk, hogy amit a KISZ-ben végzett, azt fogja majd csinálni a fiatal az ifjúsági tagozatban is. Ez azt jelentené, hogy a KISZ vissza lép, nincs szüksége ennek a korosztálynak a munkájára, de ez nem így van. A dolgozó KISZ-nek ezek után is azt a réteget kell majd képviselnie, amely a háta mögött áll. Az életnek kell majd eldönteni, hogy hol kap nagyobb teret. A szervezeti változás szerintem a szakszervezetnek is jó, mert új színt, dinamizmust vihet a mozgalomba. Jobban alaphozhat majd olyan rétegre, amely az oktatástól, kutatástól, a „szekrénytologatásig” minden munkában komoly terhet visel.

— Úgy látom, a célok már világosak, csak az nem, hogyan kéne elindulni. Remélték a KISZ-kongresszustól valami irányítást?

— A kongresszus nagy általánosságban biztos ad valamit, de szerintem ezt nekünk kell megoldani. Ha mégis kapnánk konkrét megoldási javaslatot, s az nem felelne meg nekünk, akkor az se lenne jó, abból biztosan zavar támadna. Most arra várunk, hogy a pedagógusszakszervezet eldöntse a korosztály alsó határát. Lehetnek-e tagok a hallgatók, s ha ez megvan, akkor jöhet a többi.

— Hogyan fogadta a tagság az új lehetőséget?

— A téli dolgozó táborban beszéltünk erről. Az ott lévő harminc-negyven fiatal nekem szegelte a kérdést: vajon ez most azt jelenti, hogy sapkát kell cserélni? — mert ezt nem akarják. Itt érzik jól magukat a KISZ-ben, itt vannak meg a feltételek ahhoz, hogy dolgozni tudjanak. A dolgozó KISZ-nek, igazán, van tekintélye.

Réz Kata

A 30 millió forintos elmaradt költségvetési támogatásból 10-11 millióra komoly ígéret

A főigazgató levele a JM-nek

Az alábbi tájékoztatóban szereplő március 14-i írásunk idején hírek jártak az egyetemen a szóban forgó tárgyalásokról, a rektori tanácsi tájékoztató alapján, de végkimeneteliük ismeretlen volt, hivatalos tájékoztatást nem volt módunk közzétenni róla. Boldogan adunk tehát teret az alábbi főigazgatói levélnek, elnézést kérve a téves állításért (lásd alább), s főleg azért, mert végre elmondhatjuk azt is, hogy öröm és megkönnyebbülés a számunkra az a segítség, amelyet ebben a nehéz gazdasági helyzetben kap a BME.

A „Jövő Mérnöke” 1986. évi 6. számában megjelent „Mire (nem) lesz pénzünk 1986-ban?” című cikk néhány olyan alapvetően téves információt tartalmaz, melyeket feltétlenül korrigálni kell.

A cikkben is hivatkozott 1984. évtől érvényes pénzügyminiszteri rendelet — mely előírta, hogy azok az intézmények, amelyekben az eredményérdekeltségű tevékenység árbevétele meghaladja a költségvetés 30 százalékát, bér- és alkoészköz-fenntartási automatizmusra központi támogatást nem kapnak — valóban nehéz gazdasági helyzetbe hozta egyetemünket.

Az egyetem állami, politikai, társadalmi vezetői kezdetől fogva szót emeltek ez ellen a diszkriminációs pénzügyi politika ellen. Az e tárgyban folytatott levélváltásokat a rektori tanács és a szakszervezeti bizottság 1985. november 25-i együttes ülésére előterjesztett 1985. évi bér- és jutalomgondalkodásról szóló jelentés, illetve az 1986. évi bérszintfejlesztési és jutalom-

keretek elosztására vonatkozó javaslat — mellékletként — tartalmazza.

Az egyetemi pártbizottság kezdeményezésére és meghívására dr. Békesi László pénzügyminiszter-helyettes az egyetem vezetőivel 1985. november 26-án személyes megbeszélést folytatott.

Gazdasági helyzetünkről, gondjainkról adott tájékoztatás alapján Békesi elvtárs az egyetemre vonatkozó finanszírozási rendelkezések újból megvizsgálására tett ígéretet.

Ezt követően szóban — a mintegy 30 millió forintos elmaradt költségvetési támogatásból 10-11 millió forint biztosítására tett ígéretet.

Erre az információra alapozva az 1986. évi költségvetési, felújítási-beruházási terv, illetve fejlesztési és részesedési alap felhasználási programot véleményező egyetemfejlesztési és gazdasági bizottsági ülésen, valamint a tervet tárgyaló 1985. december 16-i egyetemi tanácsi ülésen bejelentettem, hogy a tervben szereplő intézkedésre;

— az 1986. évi bérfejlesztésnek és járulékaikainak központi és kári alapokból való finanszírozására — nem kerül sor.

Békesi elvtárral folytatott konzultáció eredményéről felügyeleti szervünket is informáltunk és egyidejűleg kértük, hogy a szóban forgó 10-11 millió forintot költségvetési támogatás biztosítása iránt a Pénzügyminisztérium felé intézkedni szíveskedjenek.

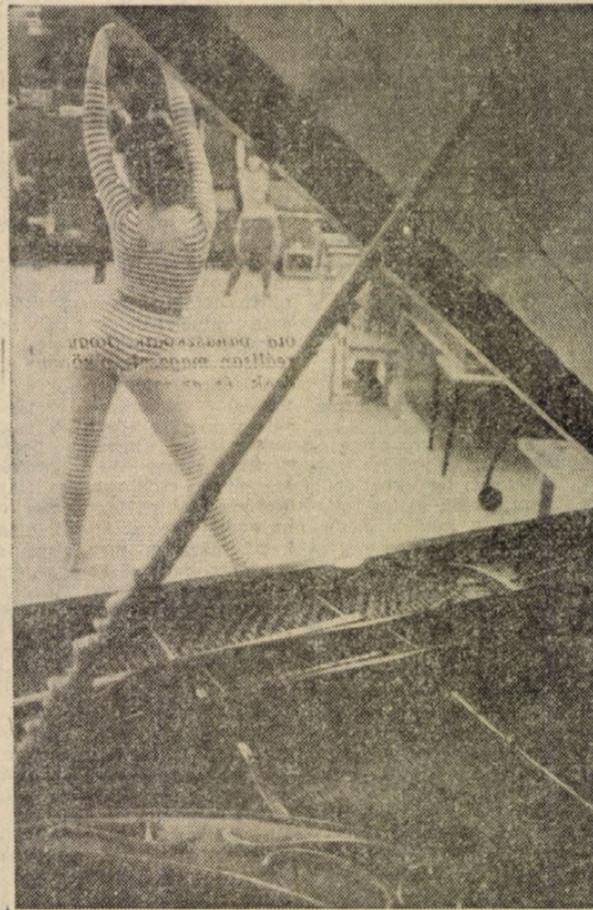
Ugyancsak szóbeli ígérettel rendelkezünk arra vonatkozóan is, hogy az említett diszkriminációs pénzügyi politika 1987. évtől kezdve az oktatási intézményekre — így egyetemünkre — nem fog vonatkozni.

Végezetül, de nem utolsósorban megemlítem, hogy a cikknek az a kitétele, hogy „1986-ban már mintegy 30 millió forintot kell átutalunk a Pénzügyminisztériumnak” — teljesen téves.

A szóban forgó 30, illetve fentiek alapján 20 millió forintra csökkent összeget nem kellett a Pénzügyminisztériumnak átutalni, azt a költségvetési támogatás pótlásaként alapfeladataink ellátásához kell felhasználnunk.

Dr. Boross Zoltán
főigazgató

A Nagy Szív-Ász Mulató

a vásárhelyi napokon

Valahol Budapesten az éji homályban, nyílt egy mulató. Bár ez nem kavarta fel a tömegszórakoztatás éjjeli menedéknyelveinek megszokott rendjét, e mulató egy hét alatt valószínűleg annyi vendéget fogadott, mint a Moulin Rouge és a Lidó együttvéve. Eme tiszavirág-életű létesítmény a Nagy Szív-Ász Mulató, amelynek megszerzéséért öt napon át küzdöttek az évfolyamok, azaz a társulatok. A mulató tulajdonosa (a tavalyi VN-győztes évfolyamának vezére, azaz a Csökkirály) bocsátotta áruba, hogy a legjobb társulat kerülhessen az élére. Az öt évfolyam, vagyis a Mulacukac (I. évf.), az Otrombalek (II. évf.), a Jumbo varieté (III. évf.), az Orosz jégrevü (IV. évf.) és a Kara-theater (V. évf.) hatalmas küzdelmet folytatott, hogy e rangos mulató társulatává lehessen.

Az első igazi próbatétel a városi vetélkedőn várt rájuk, amikor is a Skála-Metró aluljárójában kellett falrengető produkciójukkal megadózlatni a bámészködő tömeget. Az edzett pesti emberek, akik az ilyesfajta megpróbáltatások során immunissá váltak az utcai haknikra, azon a tavaszi napon mégis megcsodáltak a felsorakozó diáksereget. A látvány valóban lenyűgöző volt, ahogy a fiúk a kánkán közben elővillantották fedetlen térdeiket.

Rázós dolognak ígérkezett az a feladat is, melyben a társulatoknak minél több vezetőes személyvel kellett lefényképezetnie magukat. Ám a diákéletmű határtalan. Az egyik csapatnak rekordidő alatt sikerült a megoldás — csupán a Hősök teréig mentek el...

A harcok a szárazföld mellett a vizekre is kiterjedtek: az uszoda medencéjében tág teret adtak a további viaskodásnak. A negyedéveseknél rangos személy emelte a verseny színvonalát Dr. Kárpáti György személyében. Ő azonban nem vett részt a gúla építésében, melynél a leendő revüszárók kendőzetlenül mutatták be... tudományukat. A zsűri hús pontot ajánlott meg a gúlában részt vevő monokinis lányoknak, s csupán tízet a nudista fiúknak. Kezdetben a zsűri és a férfi nézősereg legnagyobb sajnálatára csupán az ifjak vállalkoztak a nagy mutatványra. Annál kitörőbb taps fogadta azt a két lányt, akik a csapatát meghozták az áldozatot.

A rendezők az estéket maradéktalanul a kultúra terjesztésének szentelték. Ekkor kerültek sorra a társulatok opera- és tragédiaparódiái, felcsillantva a világirodalom egy-egy gyöngyszemét. S aki netán lemaradt ezekről a felejthetetlen előadásokról, vagy egyéb programokról, másnap a videostúdió által készített felvételekről értesülhetett az előző napi eseményekről.

A többség élt is ezzel, mert a változatos programok közül nehezen lehetett választani. A főbb eseményeknél (a Sattóbbi zenekar, a Bergendy Szalonzenekar koncertjein) tolongott a népség, s meg jutott az utolsó napi bulira is ötlet és energia. A kora délutáni órákban az Allergia Kabaré-együttes remek hisztériája után az LP kellemes melódiái andalították el az érdeklődőket. Estére azonban újra felforrósodott a hangulat az évfolyamok karneváli menetével.

Kemény Krisztina

Vas megye Budán járt

Százötvenen egy gyűlésen — ez kezd ritkaságszámba menni. Kinek sikerült ennyi egyetemistát összehívni? Ezúttal a vasiak budapesti baráti körének számláján a gyűlés sikere.

Decemberben keresték meg először a JM-et, propagandát kértek a februári összejövetélükhöz. Ezen volt jelen e népes sereg — sajnos arról nincs adat, mennyien voltak köztük a műegyetemisták. Megalakult az egyetemisták és főiskolások szekciója. Vas megyei vezetők tartottak tájékoztatókat, s vasi származású — illetve „Vas megyét szerető” művészek léptek fel a nagy sikerű kultúrműsorban.

A tájékoztatók: Rác János, a megyei pb agit-prop. titkára

(a megye társadalmi, politikai életéről); Szabó László, megyei tanácselnök-helyettes (a lakáshelyzetről, a művelődésügyről, a diplomások elhelyezkedési lehetőségeiről); dr. István Lajos professzor, a néprfront megyei elnöke (a gyógyászat kimagasló eredményeiről, a megye jugoszláv kapcsolatairól, s arról, hogy a Szombat-helyi Tanárképző Főiskola milyen szerepet vállalt a burgenlandi magyarsággal való kapcsolatteremtésben); Simon József megyei KISZ-titkár (érdekvédelmi és gazdaságpolitikai kérdésekről). A szünetben Décsi Sándor, a megyei tanács ifjúsági titkára is válaszolt a részvevők kérdéseire.

Dr. Domonkos János
beszámolója alapján

Beszélgetés a számítástechnikáról IV.

Ugrás csukott szemmel?

Ez alkalommal beszélgetőtársaim dr. Schnell László, a villamosmérnöki kar dékánja és dr. Serényi Endre, a kari számítástechnikai munkabizottság tagja.

— Dékán úr, a kar az elmúlt években is erőfeszítéseket tett, hogy számítástechnikai mérnököket képezzen. Az egyetemi számítástechnikai munkabizottság jelentése szerint ez a törekvés olyan, mint ha a gépészkar képezné a villamosmérnököket — mint valamikor régen.

— Hangsúlyozom, hogy mi néhány ágazaton számítástechnikai villamosmérnököket képzünk és ennek keretében a „számítástechnikai mérnökség” számos fontos diszciplínáját már évek óta eredményesen oktatjuk.

Kétségtelen, hogy vannak problémák. Van mit megoldani. El kell érünk, hogy a

mainál sokkal jobban beépüljenek a számítástechnikai mérnöki ismeretek a kar oktatási profiljába. Most ez a feladat.

— Ez rendkívül általános és tapintatosan hangzik. Ön azt mondja „most”. Ugyanakkor az említett jelentés azt állítja, hogy egyetemünk nemcsak a külföldhöz, de más hazai egyetemhez, főiskolához képest is többéves hátrányban van.

— Ez így nem igaz. Van olyan tanszék az egyetemen, ahol még az átlagos középiskolai szintet sem éri el. Ugyanakkor kiemelhető olyan is, ahol jó, a szociális országokhoz képest kiemelkedően jó a színvonal. Félek a somnás véleményről. Nem tudom, hány év az elmaradás. Az igaz, a tanszékek jelentős része eléggé érdektelen: a ké-

nyelmesebb megoldást választja és nem változtat.

— Nem akarásnak nyögés a vége?

— Nem az akarat hiányzik...

— A tudatlanság az ok?

— Ez sem jó szó. A számítástechnikát csak az tudja jól alkalmazni, aki az „anyatejjel” szívja magába az ilyen ismereteket. Egy bizonyos koron túl — általában — már nehezen változnak az emberek.

— Ezt az indokot nem igazán értem. Az itteni oktatók sem tanulták a középiskolában, ennek ellenére köztudomásúan messze itt a legmagasabb a számítástechnikai oktatás és alkalmazás színvonala.

SERÉNYI ENDRE: Az itteni emberek azért már a kezdet kezdetén, 10-15 éve bekapcsolódtak az ilyen munkába. Mi már azért az „egyetemi

anyatejjel” kaptuk a számítástechnika első cseppjeit. Az egyes tanszékek közötti jelentős színvonalkülönbséget szerintem az is okozta, hogy az eszközellátás nem központi volt. Szűkebb érdekeltségű csapatok alakultak ki. Volt aki így-úgy hozzájutott gépekhez, mások, akik nem tudtak „megélni” a számítástechnikából, azok nem. Lehet, hogy elvileg egyetértettek a dologgal, de nem voltak érdekeltek. Ezért egyre nőtt a szakadék.

— Ismét a munkabizottság jelentéséből idézek: a villamosmérnöki karon mihamarabb létre kell hozni egy informatika szakot. Mikor lesz ilyen szak?

SCHNELL LÁSZLÓ: A kari bizottságunk kidolgozta az új szak koncepcióját, tantervét, tematikáját. A vitaanyagot néhány napja kapták meg az érdekeltek. Körülbelül egy hónap van a javaslat megvitatására, május közepén már az egyetemi tanácsnak kell foglalkozni a témával. Remélem, még az idén megérkezik az MM-hozzájárulás és a 86/87-es tanév második felében meg-

kezdődhet az új szak tevékenysége. Az itt tanulóknak legfontosabb feladata, a szoftvertervezés lesz, de elengedhetetlen a programterméket befogadó elektronikai rendszerrel kapcsolatos villamosmérnöki szemlélet, alapismeret, fogékonyság és együttműködési képesség megszerzése is. Azt hiszem, a szak beindításával most nagy lépést teszünk.

— Megint csak azt kell kérdeznem: miért csak most? Miért nem évekkel korábban és most miért?

— Talán korábban nem voltak meg a feltételek, nem tudom... En csak mostanában lettem dékán. Most viszont gyorsan akarjuk. Nem akarunk több évet veszteni, mert tudjuk, hogy kell a leendő szakon képzett szakember. Nagy harcot vívunk az idővel. Hat hónap alatt kidolgozni egy új szak koncepcióját, tantervét, amikor egy-egy tantervi reform is éveket szokott igénybe venni — azt hiszem, ez elég gyors munkát jelent.

— Korábban nem volt meg a szándék a szak létrehozására?

— Nézzé, én bizonyos szempontból azt csináltam: be-

csuktam a szemem és ugrotam. A karon belül még nincs tisztázva minden részlet. Már most is van néhány tanszék, ahol oktatják a leendő szak tematikájában levő diszciplínákat. Ezeket a „szakmai göcököt” kell összerendeznünk. Bizom a karban, abban, hogy zöld utat kapnak a tervek és kari konszenzus kíséri a megvalósítást.

— Milyen ellenérdekek léteznek?

— Amikor több tanszék illetékes, állandóan dönteni kell bizonyos kérdésekben. Az egyes tanszékek a saját korábbi és eltérő tapasztalataik alapján érvelnek. Kompromisszumokat kell kötni és az alkuval, érdekegyeztetéssel jár. De ha jó a légkör, akkor sikeres ez az egyeztető folyamat, és a meglévő erőforrásainkat jobban kihasználhatjuk.

— Gondolom, újabb beruházásra is szükség lesz. Honnan jön a pénz?

— Több forrásból. Az SZKI alapítvány hoz létre hús Proper 16-os gépet ajándékként a karnak. Mi is vásárolunk és így egy év múlva egy 30 gép-es, IBM PC típusú laborunk lesz — elsősorban oktatási

Az acélszerkezetek tanszék továbbra is közreműködik a Szabadság híd helyreállításában

A társadalomtudományi kutatókör folytatja...

Beszélgetés Szirmai Péterrel

Helyreigazítási kérésrel fordultak hozzánk; a helyreigazítási igények egyik legérdekesebb fajtájával. A „Mit csinálnak most a Szabadság hídon” című március 7-i írásról van szó, amelyet Fekete Gyula, a JM egyik külső tudósítója írt. A kritika tárgya: a cikk elhallgatja a BME acélszerkezetek tanszékének közreműködését a híd helyreállításának ebben a mostani szakaszában. Az alábbiakban közöljük tehát azt a „Megjegyzést”, amely a tanszéken íródott

a Fekete Gyula cikkre, s amelyből látható, mit végeztek, s pontosan mi az álláspontjuk a villamosforgalom fenntarthatóságáról. A megjelent riport és az alábbi válasz a tények ismeretében kívül véleményünk szerint egy olyan jelenségre világít rá, amit nagyon jó lenne kiiktatni a műszaki életből, vagy inkább általában a társadalmi gyakorlatból. Míg kellemes tanulunk a másikat érdemeit, véleményét sem elhallgatni a magunkén kívül. (A szerk.)

hatóságára, amellyel kapcsolatban a cikkíró dr. Szittner Antal nyilatkozatával szembeállítja Kapcsándi István építészeti véleményét. A tanszék továbbra is fenntartja azt az álláspontját, amelyet szakvéleményében is közölt a híd fenntartó főhatósággal, nevezetesen azt, hogy a villamos- és autóbussz-forgalmat a híd felújításának befejezésével végrehajtandó próbateljesítés kedvező eredménye esetén öt évre, majd újabb próbateljesítés után újabb öt évre tartja fenntarthatónak. Javasoljuk, hogy ezalatt a tíz év alatt történjen meg a Szabadság híd tömegközlekedési forgalmának kiváltása. 1996 után tehát, a híd szűz év korára való tekintettel a híd-on csak a személygépkocsi- és gyalogosforgalmat tartjuk fenntarthatónak.

Dr. Iványi Miklós

Mint a Jövő Mérnöke szerkesztőségében is nagyon jól tudják, a Szabadság híd helyreállításában a BME (amelynek a Jövő Mérnöke a lapja) acélszerkezeti tanszéke igen tevékeny részt vállalt. Erre a munkára a híd felügyeleti szerve, a híd helyreállításának terveit készítő UVATERV és a híd helyreállításának kormánybiztosa egyaránt igényt tart jelenleg is.

Ez az együttműködés mindegyik igen eredményes volt, nyugodt lelkiismerettel és büszkeséggel mondhatjuk, hogy a híd helyreállításának eredményei nem kis mértékben a tanszék, illetve az egyetem munkájának is köszönhetőek. A Szabadság híddal kapcsolatos tanszéki munkát, mint az egyik legfontosabb tanszéki tevékenységet értékelte a nemrég elhunyt tanszékvezető dr. Halász Ottó akadémikus is, aki élete utolsó napjaiban is figyelemmel kísérte Budapest egyik legszebb hídjának helyreállítási munkáját és annak irányításában maga is tevékenyen vett részt.

Ezek után meglepő, hogy a hivatkozott cikkben még csak szó sem esett arról a tanszéki munkáról, sőt a közölt cikk fogalmazása olyan félreértésre adhat alkalmat, mintha az ott megemlített igen fontos munkát teljes egészében a Közúti Gépéllátó Vállalat végezte volna. A cikk olyan megállapítást is közöl, amely mintegy jekicsinyli a tanszék munkáját, illetve véleményét. A cikkben megjelent néhány megállapítással kapcsolatban konkrétan is helyreigazítást kérünk, mert azok a valóságnak nem felelnek meg és így rontják a tanszék hírnevét.

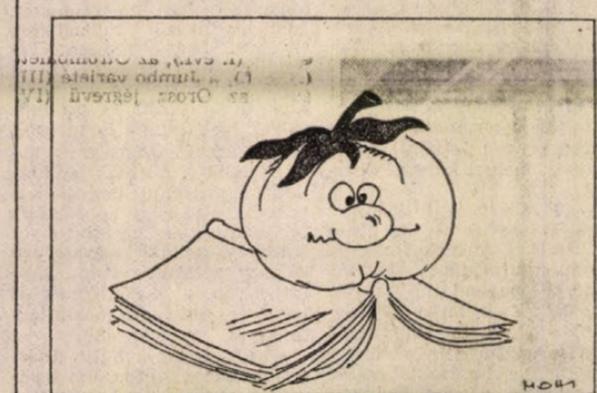
A Szabadság híd rúdjaik ruderó-megállapítását nem a KÖZGÉP, hanem a tanszék végezte. A szakmai szempontból igen érdekes mérések eredményét a helyreállítás során végzett mérések maradéktalanul igazolták.

A sérült híd gyógyításának hírlakalosi munkáit valóban a KÖZGÉP végezte azoknak a terveknek az alapján, amelyeket az UVATERV a tanszékkel folytatott sorozatos konzultáció alapján dolgozott ki. A hibás (hatos) osz-

lop helyreállításának egyszemélyi irányítását a tanszék támasztotta. A tanszék dolgozóinak közreműködésével. Ez a közreműködés kiterjedt a hidraulikus emelőrendszer kölcsönadásától kezdve annak üzemeltetéséig (ezt sem a KÖZGÉP csinálta), valamint a helyreállítás során szükséges körülbelül 150 pontban végzett feszültségmérésre és annak on-line számítógépes feldolgozására, amely szakmai szempontból szintén nagyon jól sikerültnek mondható.

Ugyancsak a tanszék végezte (nem a KÖZGÉP) a „hatos” rúd helyreállítása után annak 1985. november 20-i próbateljesítését, valamint 1985. december 13-án a tömegközlekedési járművek forgalmának engedélyezését megelőző próbateljesítést. Ennek eredményei alapján tett javaslatot a tanszék a híd ideiglenes forgalomba helyezésére.

Ennek a próbateljesítésnek alapján azonban nagyon kis realitással lehet követelni a villamosforgalom fenntart-

Kultúrparadicsom

Az országos vitaminéhes fele megkönnyebbült mosollyal vette tudomásul, hogy mégsem ő volt a hülye, amikor az elképzelt zöldségárról esett szó: Hiába akarta neki ország-világ bebizonyítani, hogy a magas energia- és egyéb

árak miatt nem lehet egy kiló paradicsomot 4-500 forintnál olcsóbban eladni, amilyen megatákolódott volt, nem hitte el az istenek sem. Most a Skála bebizonyította, hogy 400=99, és még haszná is van rajta valamennyi.

Az ország tudáséhes másik fele most már évek óta panaszkodik, hogy irrealisan magasak a könyvárak, és az istenek sem akarja elhinni, hogy egy kétszáz oldalas, rossz nyomású „paperback” kiadást nem lehet olcsóbban kihozni, mint 80-100 forint, nem is szólva a bestseller könyvek lassacskán megcsökkentett 2-300 forintos áráról.

A kérdés kézenfekvő: nem tudná a könyvkiadást és -forgalmazást is átvenni a Skála? Már csak egy brabiból is bebizonyíthatná hogy a 100=30 (esetleg 250=50) — és még csak azt sem fogom tőlük megkérdezni, hogy lesz-e nekik is rajta hasznuk vagy sem.

Persze, ha jobban utánagondolok, ennek a könyv-árcsökkenő akciónak van egy óriási akadálya. Hogy a paradicsom áru, a kultúra viszont nem... — bozo —

céla. A kar és a tanszék is bekapcsolódnak különféle pályázatokba. Ez szintén hozhat pénzt.

SERENYI ENDRE: Egyik kollégám éveig dolgozott az USA egyik egyetemén. Az ő beszámolójából tudom, hogy az egyetemvezetésnek határozott elvárása volt, hogy a számítástechnika épüljön be az egyes tárgyakba. Ehhez azonban központi ellátást is adtak! Azt hiszem, a BME-n a központi elvárás nem volt elég következetes, a központi ellátás meg egyszerűen nem létezett. Következésképpen, az egyetem most nem húzóerő. Ami a számítástechnika alkalmazását illeti, kullogunk az ipar után. Aom, hogy az innen kikerülő emberek húzóerők legyenek. Reménytelen. Sajnos, ha az egyetem most kapna is pénzt, szerintem nem tudnánk optimálisan elkölteni! Az egyetemi koncepció...

— Nincs is egyetemi koncepció!
— Valami azért mindig volt. De ezek túl általánosak. Soha nem jelölt ki néhány igazán fontos irányt.

SCHNELL LÁSZLÓ: A megkövesedett szemlélet egyik példája (a sok között) az R-32. Az a gép nem éri meg, hogy száz ember legyen körülötte — amikor más tanszéken kellene az ember. Nem lehet odairányítani őket, annak ellenére, hogy feltehetően ott hatékonyabb munkát végezhetnének. A vezetés nem képes ezt elérni.

— Dékán úr, az a benyomásom, hogy az informatika szak indításával vásárra viszi a bőrt; tényleg nem tehetett mást, becsukta a szemét és ugrott. Az egyetemen nincs olyan központi erő, amely koordinálná a számítástechnika fejlesztését. Rádadásul a kar tanszékei — legalábbis elvben megtorpedózhatják az ön elképzeléseit. Ön még a pénzzel sem rendelkezhet.

— Valóban, a pénz a tanszékekre jön. De én bízom a karban. Itt mindenki akarja az új szak megindítását. Nagyon jó jelnek tartom, hogy már látszik az IBM kompatibilitás utáni vágyakozás. Ha ez mevalósul, tehetnének valamit az IS-rendszerrel elterjesztéséért. Ma ezzel sehol nem állunk. Hallatlanul hiá-

nyoznak a mérnöki tervező-rendszerek: a mérnök nem a tervezőprogramokkal akar bajlódni, ő használni akarja azokat. Ilyen még alig van, és azt hiszem, hazai forrásból nem is lehet pótolni a hiányt. Ezek a rendszerek azért nem olyan nagyon drágák. Ha központi irányított lenne a vásárlás, és a tanszék is, karok hozzájutnának ezekhez, már elfogadható lenne az ár. Hamar megtérülne.

— Az az érzésem, kicsit magára hagyott a kar. Ha itt nem képződhet ki az iparnak szükséges számítástechnikai (mérnök) élcsapat, akkor egyszerűen nem lesz ilyen élcsapat. Némi túlzással azt mondom: a kar ilyen ügyei országos ügyek. A lehetőségek viszont még csak nem is egyetemiek, csak kariak.

— A dékánnak az a feladata, hogy az adott keretek kö-

zött javítsa a helyzetet. Nem mutogathatunk senkire, mert attól úgy sem mennek jobban a dolgok. Az viszont tény, és látnia kellene a kormányzatnak is, hogy a pénzzel ma nem azok rendelkeznek, akik megvalósíthatnak egy koncepciót.

Hodos Ferenc

A VILLOSMÉRŐNKI KAR VITÁRA BOCSÁTOTT KONCEPCIÓJÁNAK RÖVIDÍTETT VÁLTOZATA:

Az informatika szakon olyan villamosmérnökök képzését tervezük, akiknek munkája elsősorban az elektronizálás, az elektronikai rendszerek és szolgáltatások programtermékeinek (szoftverjének) létrehozása, valamint ezek kidolgozásához szükséges kutató, tervező,

gyakorlati lehetőségeivel a szociológia kör is hozzájárult az érezhető újrakitöltéséhez. A kör munkájában a formai dolgoknak is új lehetőségeit kerestük. Számomra mindig sokkal nagyobb fontosságú volt a pedagógiai cél, a személyiségformálás, mint az ismeretterjesztés, s többek között ezért is igyekeztem a passzív elsajátítás formáit aktív munkaformákkal ötvözni.

— Milyen a kör jelenlegi összetétele, és kapcsolata a hasonló társaságokkal?

A szociológia kör két éve interuniversitatis jellegű KISZ-speciálkollégiummá alakult át. A tagok körülbelül egyharmada műszaki, egyharmada-negyede közgazdasági, a többiek pedig a legkülönbözőbb helyekről jönnek. Jellemző, hogy nemcsak hallgatók, hanem egyetemi oktatók és dolgozók, valamint néhány „megregézt”, már végzett diák is tevékenyen részt vesz a munkánkban. Érdekesen alakul a kapcsolatunk a hasonló klubokkal, hiszen nem egy esetben a „spóra” tőlünk jert: KÖRÜNK VOLT TAGJAI ALAPÍTOTTÁK A NAGY-HIRŰ, MA MÁR SAJNOS NEM LÉTEZŐ POLVAXOT, A 405-ÖS KÖRT ÉS EGY AZ ELTE TTK-N MŰKÖDŐ POLITIKAI KLUBOT. A jelenleg működő társadalomtudományi körök közötti kapcsolat meglehetősen laza, természetesen figyelemmel kísérjük egymás munkáját. Felmerült az az igény, hogy talán közös platformot kellene kialakítani, de ez szerintem ma nem kivitelezhető. A túlzott koordinálás a maga előnye mellett azért sem lenne jó, mert jelenlegi sokszínűségünk talán hasznosabb.

— A tanév közbeni klub-programokon kívül hallottam a nyári-táboraitokról is. Hogyan zajlik le egy ilyen táborozás?

Eddigi fennállásunk során öt alkalommal szerveztünk nyári táborozást. A tavalyi Simon-táborán volt, melyet Fóti Péter oktatókollégámmal közösen szerveztünk. 13-an jöttünk össze, körülbelül ennyien vannak azok, akik a kör magjában, legaktívabb részének is tekinthetők. Ezúttal olyan nagyszámú csoportot kerestem, mely városi címre pályázik, ezek között volt Simon-tábor. A helyi tanácselnöknek felvettem, hogy táborunk szociológiai kutatást végezne náluk, mely bizonyosan haszonnal járna számukra is. Táboraink legfőbb „ellenfele” általában a Közál, így annyit kértünk cserébe, hogy valamilyen közművelésítő helyen húzassuk meg magunkat ingyen, de legalább is csekély összegért. A szállásunk ily módon megoldódott, egy általános iskolában laktunk. Mivel a tábor önfennartott, elvétel a kör önfennartottak nem keresnek, de nem is fizetnek semmiért, a költsé-

geket különböző forrásokból fedezzük. A simontábori bór-gyárnál például üzemi ebédet kaptunk, cserébe különböző munkaszociológiai felmérést. A tábor költségeit fedezték ezenkívül, hogy a vizsgálatok eredményeit összefoglaló tanulmányainkat eladtuk az MSZMP KB TTI „helyi társadalom, helyi politikai struktúra kutatásához”, ezen kívül az Országos Pedagógiai Intézet egyik kutatásához is szolgáltatottunk anyagokat. A munkánk jellegéből látszik, hogy alkalunk csak utólag juthatunk pénzforsárhoz. Jelentős segítséget jelentett, hogy a KISZ KB és az egyetemi KISZ-bizottság 5-5000 forint támogatást bocsátott rendelkezésünkre.

A tábor lényege közösségi szellemében van. Önkéntes alapon szerveződik, célja a hasonló érdeklődésű srácok munkacentrikus közösségének megteremtése. Értelmes feladatokat oldunk meg közösen, s az elvégzett munka eredményét, hibáit értékeljük, mindenki érezheti, hogy letett valamit az asztalra. A tábor élete a jó értelemben vett happening szerint „kialakított”. Egyetlen, mindenki által elfogadott rendszabály az, hogy aki részeg lesz, az hazamegy. Az eddigi öt táborban az egy-szer sem fordult elő, kivéve egy alkalmat, amikor kérdezőbiztosainkat az interjúanyag-gazda erőszakkal, egy kérdésszerű pohár alapon, lejtatta. Ezt azonban munkahelyi bal-esetnek nyilvánítottuk.

Ha megnézzük a kör nyolc évének programjait, láthatjuk, hogy az előadók jelentős része nem szociológus. Alkalmában arra törekszem, hogy ne témákat, hanem embereket hívjak meg, mégpedig olyan embereket, akik az adott pillanatban egy témában őszintén, érdekesen, újat, gondolatébresztőt tudnak mondani. Ebből a szempontból sajnos elmondható, hogy az utóbbi évek elvetélt reformigéretei és erényes magasztosalt pátthelyzeti nyomán csökken az olyan előadók köre, akik őszintén, hittel képviselnék önmagukat, véleményüket. A kör munkájában, lehetőségeiben is tükröződik, hogy jelenleg bizonyos fokú politikai koncepciótlanság állapotában vagyunk. Az említett 100-150 érdeklődő nem véletlenül lett el akkor, amikor a reformfolyamat felgyorsulása és kiszélesedése reális, és bekövetkező jövőnek mutatkozott. Az idő azonban rácafolat elköpélésinkre, és hánnyalás következtet be, mely jelentősen befolyásolja a kör munkáját is. Nem csodálkozhatunk tehát, hogy a félévi témáinkban akaratlanul is a lélek, az ember legbensőbb értékei, filozófiai, pszichológiai jellemzői kerültek előtérbe.

Hajnal László

fejlesztő, gyártó és minőség-ellenőrző kultúrák alkotó szintű ismerete és alkalmazása. A szakon végzett mérnökök feladata elsősorban a program (szoftver) tervezése és az információfeldolgozás módszereinek elsajátítása lesz, de elengedhetetlen a programtermékek befogadó elektronikai rendszerrel kapcsolatos villamosmérnöki szemlélet, alapismeret, fogékonyság és együttműködési képesség megszerzése is.

A villamosmérnöki karon nemcsak ez az új szak foglalkozik számítástechnikai irányú mérnökképzéssel. Ez a többi, már működő szak kibocsátási céljaiban is kifejezésre jut.

A Budapesti Műszaki Egyetemen belül igen nyitottan kell gondolkoznunk az informatikai képzésről. Hiszen nyilvánvaló, hogy az automatizálás és az elektronizálás kapcsán mind erősebb informatikai tevékenységek vonulnak be egyetemünk más karainak tevékenységébe is.

A villamosmérnöki karon belül az informatika szakot úgy kívánjuk létrehozni, hogy ez módszeresen nevelni tudja a villamosmérnöki hátteret igénylő informatikai utánpótlást a műszaki egyetemek valamennyi más karának ipari tevékenységei számára is. Ennek az új szaknak a létrehozásával azonban egyáltalán nem kívánjuk korlátozni vagy mérsékelni a többi kar informatikai képzési irányait, sőt még inkább ösztönözni kívánjuk azokat a tevékenységeket, amelyek az elmúlt években a különböző társkarok munkaterületein belül alakultak ki.

A szak kibocsátási célkitűzéseit elengedhetetlenül megkívánják, hogy az oktatás súlypontjait némiképp eltávolítsuk a kar meglévő többi négy szakának közös oktatási súlypontjaitól: mégpedig a fizikától és az elektromosmérnöki programtervezés és az információfeldolgozás irányába.